

Pru had ruzie met haar spaghetti. Die plaagde haar. Dapper draaiend, de slierten dwingend om op haar vork te blijven, vroeg ze zich jaloers af hoe het zou voelen om zoals Liza te zijn, die nauwelijks naar haar bord keek, maar van wie de spaghetti wonderlijk genoeg toch op zijn plaats bleef zitten.

Het was oudejaarsdag, vier uur 's middags, en het was al donker buiten. In Liza Lawsons keuken in Provençaalse stijl zaten, om de blankgesuurde grenen keukentafel, Dulcie, Liza en Pru een stevige bodem in hun magen te leggen ter voorbereiding op de lange avond die voor hen lag.

Veel te ongeduldig om zich druk te maken om De Draai had Dulcie de zijkant van haar vork als een mes gebruikt en haar spaghetti in stukjes gehakt. Misschien was het niet zoals het hoorde, maar het was efficiënt; haar maag was gevuld en haar bord leeg. Trouwens, als je in Liza's keuken, onder vriendinnen, al geen ongepaste dingen mocht doen, waar dan wel?

Toen Dulcie klaar was met eten, pakte ze een oud schoolschrift uit haar tas. 'Moet je eens zien wat mijn moeder vorige week heeft gevonden toen ze de boel aan het opruimen was.' Ze hield het schrift voor de anderen op. Op de voorkant stonden in een opzichtig, krullerig jaren-tachtig-handschrift de woorden: PRIVÉ en VERBODEN TOEGANG VOOR MOEDERS.

'Komisch, hè?' zei ze vol genegenheid. 'Toen was ik pas vijftien. Ongelooflijk.'

Met haar kin op haar handpalm steunend grinnikte Liza. 'Ik ben nooit vijftien geweest.'

'Ik ben tien jaar lang vijftien gebleven,' zei Pru hartstochtelijk. Toen haar vriendinnen waren overgestapt op panty's, had zij ze van haar dominante moeder niet mogen dragen. In een steeds terugkerende nachtmerrie was ze in witte kniekousen naar het altaar gelopen.

'We zijn allemaal vijftien geweest,' herinnerde Dulcie hen eraan, 'en allemaal op hetzelfde moment. Dat is juist de bedoeling van vriendinnen van je eigen leeftijd hebben,' legde ze overdreven geduldig uit, 'zodat je ervaringen kunt uitwisselen. Zoals bijvoor-

beeld als je verliefd was op Simon Le Bon, dan waren zij dat ook. Of als je 's nachts niet kon slapen omdat je je druk maakte om die enorme puist op je kin, dan wist je tenminste dat zij zich ook druk maakten om hun puistjes. En als je iets niet helemaal begreep over de bloemetjes en de bijtjes, dan kon je het altijd aan iemand vragen die je niet zou uitlachen.'

'Ik heb nooit puistjes gehad,' zei Liza.

'En jullie hebben allebei echt wel gelachen toen ik jullie vroeg wat tongzoenen precies was,' wees Pru hen erop. 'Jullie hebben me toen zelfs wijsgemaakt dat de jongen dan een condoom om zijn tong moest doen. Echt, het is een wonder dat ik daarna ooit nog iemand heb durven kussen.'

Dulcie giechelde toen ze zich haar uitleg en Pru's naïeve geloof in haar woorden herinnerde.

'Hoe dan ook,' zei Liza, 'dat is allemaal een eeuwigheid geleden.' Ze vulde hun glazen bij met Pouilly-Fumé. 'En nu is het oudejaarsdag. We moeten nu onze goede voornemens voor het nieuwe jaar bedenken.'

'Daarom heb ik dit schrift ook meegenomen.' Dulcie opende het en bladerde door de volgekalkte bladzijden. 'God, het moet wel heel saai zijn geweest op school dat ik zoveel heb zitten krabben. Ah, hier is het.' Triomfantelijk liet ze hun het lijstje zien. 'Een januari. Mijn goede voornemens zijn:

1. Een zwarte satijnen blouse kopen (puntkraag).
2. Vrijen met je-weet-wel.
3. Vaker huiswerk maken, vooral wiskunde.
4. Iedere week naar *Top of the Pops* kijken.
5. Mijn kamer opgeruimd houden.
6. Zilverkleurige nagellak kopen.
7. Lid worden van de *Starsky and Hutch*-fanclub.

'Een zwarte satijnen blouse met een puntkraag.' Liza trok een gezicht. 'Jakkies.'

'Die voornemens over vaker huiswerk maken en mijn kamer opgeruimd houden waren voor het geval dat mijn moeder het stiekem zou lezen.'

Pru keek niet-begrijpend. 'Wie was je-weet-wel?'

‘Geen flauw idee. Ik heb al zitten denken, maar ik kan het me gewoon niet meer herinneren. Toch wel schattig, hè?’ zei Dulcie vrolijk. ‘Toen ik vijftien was, waren dat mijn goede voornemens voor het nieuwe jaar. Dat was wat belangrijk was. Wat een onschuld.’

‘Er is wel wat veranderd inmiddels,’ zei Liza spottend. ‘Het is zestien jaar later. We zijn oud.’

‘Nou, vertel.’ Dulcie sloeg het schrift dicht. ‘Wat is jouw goede voornemen voor volgend jaar?’

Liza’s humoristische blik schoot van Dulcie naar Pru. ‘O, ik wil trouwen.’ Ze zei het met de nonchalante overtuiging van iemand die weet dat ze ruime keus heeft.

‘En jij, Pru?’ vroeg Dulcie.

Pru nam een slok wijn. Ze dacht aan Phil, haar man, en zijn vreemde gedrag van de afgelopen tijd. Ze hoopte maar dat er niets mis was op zijn werk.

‘Ik wil gewoon getrouwd blijven.’

Dulcie liet haar stoel op de achterpoten leunen, zich opnieuw afvragend wie je-weet-wel toch kon zijn geweest. Het was frustrerend om je dat niet meer te kunnen herinneren. Een blik op haar horloge vertelde haar dat ze beter kon gaan. Patrick zou gek worden als ze te laat thuiskwam; ze hadden om zeven uur met vrienden afgesproken met wie ze naar het dansfeest op de countryclub zouden gaan.

‘Dulcie,’ drong Liza aan. ‘Jouw beurt.’

‘Ik?’ Met een bons liet Dulcie de stoel weer op alle vier de poten neerkomen. ‘Het enige dat ik wil, is een scheiding.’

‘Dus wie is de gelukkige?’ vroeg Dulcie aan Liza, terwijl ze afscheid namen op de drempel. ‘Kennen we hem?’

‘Ik heb nog niets besloten.’ Rillend in haar dunne witte blouse sloeg Liza haar armen om zichzelf heen en deed een stap achteruit de hal in. Toen ze omhoog keek, zag ze een paar motjes fanatiek om de buitenlamp fladderen, als rivaliserende minnaars die om aandacht vochten.

‘Je maakt dus nog steeds testritjes, zo te horen. Zoveel mannen, zo weinig tijd,’ zei Dulcie luchthartig. Wat verwachtte Liza eigenlijk? Medelijden? ‘Misschien is het maar goed dat je vanavond

niet op het feest komt. Minder competitie voor mij.' Met een zelfvoldane blik voegde ze eraan toe: 'Persoonlijk ben ik van plan om met net zoveel mannen te zoenen als ik maar in handen kan krijgen.'

'Dan zul je ze eerst moeten vangen.' Liza's glimlach was bedrieglijk onschuldig. 'Heb je enig idee hoeveel knoflook er in die pastasaus zat?'

Geschrokken sloeg Dulcie haar handen voor de mond. 'Ik haat je,' riep ze uit. 'Toen ik zei dat ik wilde dat de mannen bij bosjes voor me zouden vallen, bedoelde ik dat ze overmand door lust zouden zijn, niet door knoflookstank.'

'Je moet helemaal niet willen dat mannen bij bosjes voor je vallen. Je hebt Patrick.'

'Ik heb genoeg van Patrick!' Het kwam er als een brul uit. 'Verdomme, jij weet beter dan wie dan ook hoe dat voelt! Waarom zou jij het wel mogen en ik niet?'

'Ik ben niet getrouwd.'

'Natuurlijk niet! Wie zou je willen hebben?'

'Wil je nog een lift naar huis of niet?' vroeg Pru, want als deze twee eenmaal begonnen te kibbelen, kon het nog eeuwen doorgaan.

'Ja, ik kom al, ik kom al. Ook al is mijn leven dan al voorbij.' Dulcie blies in haar gevouwen handen en keek toen hartverscheurend naar Pru. 'Kunnen we onderweg nog even langs een drogisterij rijden om mondwater te kopen?'

'Tot ziens,' zei Liza, ze allebei omhelzend. Ze kuste eerst Pru's koude wang en daarna Dulcies verontwaardigde. 'En een gelukkig nieuwjaar. Moge al onze goede voornemens uitkomen.'

Als het op het leven van mensen aankwam, dan was iedereen het erover eens dat Liza Lawson het soort leven leidde dat je moest benijden.

Ze was vrijgezel, succesvol, blond en mooi, met donkerbruine kom-nu-onmiddellijk-mee-naar-bed-ogen, een smetteloze huid en een betoverende glimlach.

Er is weinig dat aantrekkelijker is dan een vrouw die zich volkomen op haar gemak voelt in haar lichaam, en Liza – een weelderige maat 42 – had nooit de minste aandrang gevoeld om te

gaan lijnen. Ze vond zichzelf goed zoals ze was, en alle anderen leken dat ook te vinden. Ze had in elk geval nog nooit klachten gehad.

Liza's baan was ook behoorlijk benijdenswaardig. Haar carrière was in een enorme stroomversnelling gekomen toen ze anderhalf jaar geleden de begerenswaardige baan van restaurantcriticus voor de ontzettend succesvolle *Herald on Sunday* had bemachtigd. Nu verscheen er iedere week een recensie van haar op de laatste bladzijde van het kleurensupplement, vergezeld van een foto waarop ze uitdagend lachte, met haar goudblonde haar over een schouder naar voren vallend en met het begin van een hemels decolleté dat nog net te zien was boven een laaguitgesneden zwarte fluwelen jurk.

Mannen werden continu verliefd op deze foto van Liza, en ze schreven haar om haar dat te vertellen.

Vrouwen benijdden haar, want als er zo uitzien en mogen eten voor je beroep geen droombestaan was, wat dan wel?

En restauranteigenaars vroegen zich gefrustreerd af waarom ze Liza Lawson nooit in hun restaurants zagen, zelfs terwijl ze wisten dat ze die had bezocht, want in het glossy supplement van de *Herald* stond de recensie om het te bewijzen.

De volgende ochtend werd Liza laat wakker en ze liep langzaam naar beneden. Op de mat voor de voordeur lagen twee brieven. Ze stopte ze in de zak van haar ochtendjas, zette een ketel water op voor de koffie en opende een nieuw doosje paracetamol dat ze met een vooruitziende blik gistermiddag nog had aangeschaft. Een kater op nieuwjaarsdag was te verwachten; het was alleen jammer dat hoe ouder je werd, hoe erger de gevolgen van drinken waren.

Het was ook jammer dat ze vandaag moest werken, maar een deadline was een deadline en de klus moest nu eenmaal geklaard worden. Nadat ze brood in het broodrooster had gestopt – een sneetje maar, om haar gevoelige maag tot rust te brengen – zette ze koffie en hoopte dat haar eetlust voor de lunch weer terug zou komen.

Terwijl Liza zat te ontbijten, luisterde ze naar de berichtjes die gisteravond op haar antwoordapparaat waren ingesproken. Een-

tje was van een vroegere minnaar die vanuit Londen belde om haar een gelukkig nieuwjaar te wensen en haar vertelde dat ze te allen tijde welkom was. Het tweede was van haar zus in Nieuw-Zeeland die dronken 'Auld Lang Syne' door de telefoon brulde, samen met wat zo te horen een compleet rugbyteam was. Het derde bericht was van iemand die Alistair heette en haar verlegen maar vastbesloten vertelde dat hij haar al maanden op afstand bewonderde en dat hij het erg leuk zou vinden als ze een keertje met hem mee naar de schouwburg zou willen gaan.

'... we hebben nooit met elkaar gepraat, maar misschien heb je me weleens squash zien spelen op de countryclub,' legde hij weifelend uit. 'Ik ben zevenendertig, 1 meter 88, in redelijk goede conditie... eh, ik heb donker haar, grijze ogen en ik rijd in een blauwe Volvo. Gaat er al een lichtje branden?'

'Nee,' zei Liza, terwijl ze nog een paracetamol doorslikte.

'... o hemeltje, dit wordt niks zo.' Alistairs stem kreeg een bezorgde klank. 'Ik weet verder niet hoe ik mezelf moet beschrijven. Hoor eens, ik hang nu op. Ik woon niet al te ver bij je vandaan. Zal ik maar gewoon een foto van mezelf bij je in de bus gooien? Dan weet je tenminste...'

Op dat moment was het bandje vol, want Liza was vergeten het apparaat de avond daarvoor terug te spoelen.

'Heel slim bedacht, Alistair.' Glimlachend pakte ze de enveloppen uit haar zak. De eerste was een verlate kerstkaart van een andere ex, inmiddels getrouwd en met kinderen, maar aan het wrange ps te zien, had hij daar al spijt van. 'Ik mis je,' las ze onder aan de kaart. 'Ik mis je echt. Zullen we een keertje uiteten gaan?' En daaronder had hij het nummer van zijn mobieltje neergekrabbeld.

De tweede envelop, zoals beloofd zelf bezorgd, bevatte een fotootje van Alistair, die ze, zelfs als hij haar in zijn blauwe Volvo zou overrijden, nog niet herkend zou hebben. Toch zag hij er zeer presentabel uit en, zijn verlegenheid in aanmerking genomen, was zijn handschrift op het bijgevoegde briefje krachtig.

'Ik heb mezelf zeker behoorlijk voor schut gezet met mijn poging om je mee uit te vragen?' had hij met ontwapenende openhartigheid geschreven. 'Maar echt, ik kan je verzekeren dat ik een minder hopeloos geval ben dan je nu misschien denkt. Nog een

paar saillante details – ik ben advocaat, gescheiden, drie kinderen, goed inkomen, vrijstaand huis, gek op toneel, opera, scrabble en maltezers. Nu vind ik het alweer gênant worden – ik klink als een eenpersoons huwelijksbureau. Genoeg. Mocht je contact met me willen opnemen, mijn nummer is... Is dat vooruitzicht te verschrikkelijk voor je, gooi dan alsjeblieft de foto en brief weg en doe alsof dit nooit is gebeurd. Maar ik hoop dat je dat niet doet. Met vriendelijke groet, Alistair Kline.’

Dit was het soort dingen dat Liza overkwam. Zo’n soort vrouw was ze.

Toen Dulcie Liza er een keer van beschuldigde dat ze een flirt was, verklaarde Liza dat dat helemaal niet zo was. Mannen vonden haar nu eenmaal leuk; ze deed zelf niets om hen aan te moedigen. De manier waarop ze met mannen omging, was nooit gekunsteld.

‘Knipper ik met mijn wimpers naar ze? Loop ik met mijn décolleté te koop?’ vroeg ze. ‘Pak ik hun gespierde bovenarm vast om ze te vertellen dat ze zo groot en sterk zijn? Nee, dat doe ik niet. Dat soort dingen doe ik nooit. Dat doe jij.’

Dat was waar, Dulcie kon het niet ontkennen.

‘Ik ben getrouwd; dat telt niet. Hoe dan ook, dat is onschuldig geflirt. Amateurgedoe. Jij bent de prof. Jij laat mannen niet denken dat je met ze flirt, jij laat ze denken dat je verliefd op ze bent. Verdomme,’ protesteerde Dulcie, ‘jij maakt dat die arme stakkers denken dat zij de enige man op de wereld voor je zijn.’

‘Je bent jaloers.’

‘Natuurlijk ben ik jaloers! Ik wil weten hoe je dat verdomme doet.’

Aangezien ze duizenden keren getuige was geweest van het fenomeen, had Dulcie wel een vaag idee hoe het ging. Ze vermoedde dat het iets te maken had met Liza’s donkerbruine ogen en de manier waarop ze mannen aankeek wanneer ze met hen praatte, de manier waarop ze zich totaal op hen concentreerde, de manier waarop ze glimlachte...

Helaas bleek het niet kopieerbaar te zijn. Dulcie had het een paar keer voor de spiegel geprobeerd, maar – nu was ze walgelijk eerlijk – ze zag er dan uit alsof ze last had van verstopping.

Het moest een bepaald talent zijn als je mannen kon betoveren,

en dat had je of je had het niet. Dulcie beheerste het standaard-flirten – ze giechelde, ze grapte, ze kon mannen aan het lachen maken, wat al iets was – maar aan Liza zou ze nooit kunnen tippen. Wat jammer was, want het was onmiskenbaar een handige gave om te bezitten.

Omgekeerd benijdde Liza Dulcie, want mannen aantrekken mocht dan nooit een probleem zijn geweest, geïnteresseerd blijven zodra ze hen had, was heel wat anders.

Ze wist niet waarom, maar het lukte haar gewoon niet. Het had misschien iets te maken met een lage verveeldrempel of zoiets. Ze kon hen eerst aanbidden, halsoverkop verliefd, geil – wat dan ook – worden, denken, dit is het, dit is de ware... en dan na vier of vijf weken begonnen de oude, zeurderige, veelzeggende tekens hun kop weer op te steken. Ze had de mannen leren kennen, ze was op de hoogte van hun levensverhalen, ze had al hun beste grappen gehoord. Sluipenderwijs kwam de verveling opzetten. Terwijl de mannen nog steeds betoverd waren door Liza, begon Liza op te merken – en er in toenemende mate geïrriteerd door te raken – dat ze steeds hun keel schraapten, dat ze met hun vorken over de borden krasten, dat ze ergerniswekkende stopwoordjes gebruikten, dat ze naar eindeloze herhalingen van *Star Trek* keken...

Het was een tekortkoming van haar waar ze geen enkele controle over had. Ze dacht dat ze wel een hopeloos oppervlakkig iemand moest zijn, blij met de slagroom op de taart, maar niet geïnteresseerd in de cake eronder. Zodra ze genoeg van iemand begon te krijgen, was er geen weg meer terug. De adrenaline was weggesijpeld, de vonk verdwenen. Weer een relatie die sneuvelde.

Het was droevig. Soms vroeg ze zich af of ze ooit een man zou tegenkomen die haar niet gek maakte van verveling. Dat wilde ze zo verschrikkelijk graag. Ze wilde normaal zijn, trouwen en kinderen en kleinkinderen krijgen. Ze wilde een leven met hen delen, niet een paar duizelingwekkende weken. Als ze op dit tempo doorging, dan zou ze nog eindigen als een treurige, oude vrijster.

Dat was de reden waarom ze Dulcie benijdde, die nu dan misschien vastbesloten was om te gaan scheiden, maar die in elk geval de afgelopen zes jaar met dezelfde man getrouwd was geweest.

Liza bracht haar auto om één uur tot stilstand voor de Songbird, een onlangs geopend restaurant een paar kilometer ten westen van Bath. Ze had de verrukkingen – of niet – van het restaurant twee weken geleden al willen onderzoeken, maar een stevige verkoudheid had dat verhinderd. Als je een restaurantcriticus was, waren het reukorgaan en goed functionerende smaakpapillen een voorwaarde.

De *Herald on Sunday* had de bespreking echter snel nodig om de deadline van de drukker te kunnen halen, en voor morgen moest ze de tekst doorfaxen. Hoewel de meeste restaurants op nieuwjaarsdag niet open waren, was de Songbird dat gelukkig wel.

Liza bekeek snel even haar reflectie in de achteruitkijkspiegel. Het was verbazingwekkend wat voor een effect een onopvallende muiskleurige pruik, minimale make-up en een onflatteuze bril konden hebben. Ze werd nooit herkend. Er werd ook nooit met haar geflirt. Ze kreeg geen bewonderende mannenblikken. Ze was zo oninteressant dat de mannen haar aanwezigheid zelden leken op te merken. Ze werd onzichtbaar.

Het was een ervaring die haar altijd weer boeide. En het was handig ook, als je niet wilde dat de publiciteitsgeile restauranteigenaars wisten wie je was.

Mark zat al op haar te wachten toen ze het restaurant binnen kwam. Mark was een ex met wie ze bevriend was gebleven – want hij mocht dan gek zijn op *Star Trek*, hij deelde in elk geval haar passie voor goed eten. Hij begroette haar met een grijns en een kus op haar onopgemaakte wang. Een tafelgenoot was nog een voorwaarde voor het soort werk dat ze deed, want op die manier kon ze twee gerechten proeven in plaats van een. Bovendien voorkwam het dat de nieuwsgierigheid van het personeel werd gewekt door de aanwezigheid van een vrouw – weliswaar een muisachtige – die alleen at.

‘Je ziet er goed uit,’ zei Mark, nadat de ober Liza’s praktische marineblauwe regenjas had aangepakt. ‘Nieuwe kleren?’

Ze droeg een hooggesloten crèmekleurige blouse, een bruin vest, een beige plooirok tot over haar knieën en stevige veterschoenen.

Mark genoot enorm van het bedrog; het gaf hem een kick. Wanneer hij samen met Liza uiteten was, merkte hij dat hij vaak medelijdende blikken van serveersters kreeg die zich afvroegen waarom een aantrekkelijke vent als hij zat opgescheept met zo'n stijve tut.

Ze zaten in een hoek van de zaak, en terwijl ze de menukaart bestudeerden, zagen ze een opgewonden blonde vrouw van midden twintig de keuken uit rennen, iets tegen een ober mompelen en weer terugrennen. Toen de deur achter haar dichtviel, dreef de geur van aangebrande knoflook naar hun tafeltje. Een groepje van acht mannen, duidelijk nog in oudejaarsnachtstemming, dromde lawaaiig het restaurant binnen en bestookte het meisje achter de bar met bestellingen. Een luid gejuich steeg op toen het meisje onhandig een glas op de tegelvloer liet vallen.

Dit kon weleens heel veelbelovend worden. Liza had op het kerstfeestje van de krant namelijk een standje gekregen van haar hoofdredacteur.

'We krijgen nogal wat negatieve reacties,' had hij uitgelegd, terwijl hij whisky in een bierglas goot. 'Jouw besprekingen, schat. Veel te complimenteus. Sommige lezers vragen ons of de restaurants ons soms betalen om reclame te maken. Al die nonsens over betoverende presentatie... elegante sausen... hemelse visgerechten... Schat, een criticus moet kritisch zijn, snap je? Je moet je nagels laten zien, een beetje hatelijk doen. Wat gemener durven zijn, wat minder lief. Grijp ze bij de keel, schat. Geef de lezers iets om zich over te verkneukelen. Wees niet bang om de restauranteigenaars aan het huilen te maken.'

Liza wilde helemaal geen hatelijke criticus zijn. Van nature was ze niet iemand die anderen bij de keel greep. Maar ze begreep wat haar hoofdredacteur bedoelde en zijn schampere opmerkingen over haar taalgebruik hadden een gevoelige snaar geraakt. Ze wist dat ze in het verleden de neiging had gehad om de af en toe wat mindere paella, het overdreven gebruik van zout door de kok of de onvoldoende gekoelde *vichysoise* met de mantel der liefde te bedekken.

Misschien kreeg ze hier in de Songbird de kans om wat gemener te zijn. Ze keek naar de zenuwachtige serveerster die op haar knieën de glasscherven zat op te vegen en probeerde zich te wa-

penen tegen het medelijden dat ze voelde. Als het eten niet tip-top was, besloot ze, dan zou ze ervoor gaan.

Bovendien had ze nog steeds last van een kater. Dat zou ook helpen.

Om te beginnen koos ze een aubergine-parmezaantaart uit de oven. Die goed was, maar misschien een beetje aan de zware kant. En de tomatensaus die het gerecht vergezelde, had wat minder zoet mogen zijn.

Bah, onzin.

Mark had Provençaalse vissoep. Hij verklaarde dat hij verrukkelijk was.

Liza proefde een hap.

‘Te veel saffraan,’ merkte ze kordaat op. ‘En het brood had warm moeten zijn.’

Mark trok zijn wenkbrauwen op. ‘Bij wie ben je vanochtend met het verkeerde been uit bed gestapt?’

‘Bij niemand. Ik oefen om een gemene trut te worden.’

Het restaurant begon vol te stromen. De groep van acht die voor het raam zat, ledigde flessen wijn in een noodtempo en zong enthousiast: ‘Waarom moeten we wachten?’ De zenuwachtige serveerster die hen eindelijk bediende, werd in haar kont geknepen. Het andere meisje, de blondine, kwam de keuken uit zetten en beet hun toe dat ze hun handen thuis moesten houden. Op drie vingers van haar eigen linkerhand zaten blauwe pleisters.

‘Wat is er met je gebeurd?’ gilte de hoofd-kontenknijsper. ‘Laat me eens raden. Je hebt geprobeerd om de kok aan je mes te rijgen, maar dat is mislukt.’

Als hoofdgerecht had Mark tournedos met wilde paddestoelen en *vin santo* gekozen.

‘Is die steak taai?’ vroeg Liza gretig.

‘Nee.’

‘Je hebt om *rare* gevraagd. Dat is niet *rare*, dat is medium.’

Mark leunde achterover. ‘Ik geloof niet dat ik je leuk vind als je zo doet.’

‘Het is mijn werk.’ Met samengeknepen ogen bestudeerde ze haar lamsvlees met polenta en artisjokken. Het zag er hemels uit, wat helemaal niet goed was.

Gelukkig, toen ze het vlees met zijn jasje van kruiden en brood-

kruimels proefde, had ze succes. De aangebrande knoflook die ze eerder hadden geroken, lag hier voor haar, op haar bord.

De wijn was goed, en Mark weigerde halsstarrig om iets fouts aan zijn toetje – een trio van zelfgemaakt ijs in een krokant mandje, overgoten met cognac – te proeven, maar Liza kwam nu goed op dreef. Haar pruimen-abrikozentaart was beslist te machtig, de zoete amandeldeegbodem veel te dik. De korst om de rand was met poedersuiker bestrooid in een mislukte poging om te verbergen dat hij verbrand was.

‘Het is druk,’ zei Mark, het kleine restaurant heldhaftig verdedigend. ‘Dan moet het wel goed zijn, anders was het niet zo populair.’

‘Het is nieuwjaarsdag.’ Liza liet zich niet van de wijs brengen. ‘Alle andere zaken zijn dicht. Trouwens,’ wees ze hem erop, ‘dat zeg je alleen maar omdat je die blondine leuk vindt.’

‘Ik heb medelijden met haar. Arme meid, ze is compleet in paniek.’

‘Logisch. Ik zou ook in paniek raken als ik verbrande gerechten zou moeten serveren.’

‘Zullen we de rekening vragen?’

‘O, nee. Ik wil eerst de koffie nog proberen. Zou het niet fantastisch zijn als het oploskoffie was? O, mijn god...’ Ze staaarde naar de deur waar twee nieuwe klanten binnenkwamen.

‘Wat? Wat is er?’ Mark draaide zich om in zijn stoel om te kijken wie er binnen waren gekomen.

Liza was alleen maar blij dat ze haar bril en muiskleurige pruik droeg.

Het was Phil Kasteliz, Pru’s man. Hij lachte en hield de hand vast van een vrouw met hoogopgestoken witblond haar. Haar topje in luipaardprint eindigde boven haar navel, en een zwart rubberen rokje begon daar een paar centimeter onder. De hoeveelheid make-up die ze op had, was onthutsend.

Ze leek in niets op Pru.

‘Die klootzak,’ siste Liza, terwijl de serveerster de nieuwe gasten naar hun tafeltje bracht. Zodra ze zaten, schopte de blondine een van haar zwarte schoenen met stilettohakken uit en begon Phil met haar tenen te plagen.

Mark keek een beetje ongemakkelijk. Hij haatte scènes. (Nog een

reden dat Liza op hem was afgeknapt; zijn ik-wil-graag-een-rustig-leventje-houding had haar gek gemaakt.)

‘Wie is hij?’ Mark hoopte dat het niet Liza’s laatste vriend was. Ze was in zo’n maffe bui vandaag. Hij hoopte nog harder dat ze geen ruzie zou gaan maken.

‘Dat is Phil. Hij is de smeerlap met wie mijn vriendin Pru getrouwd is.’ Haar donkere ogen vernauwden zich tot spleetjes. ‘Ik geloof dat ik zin heb om hem te vermoorden.’

‘Dus dat is niet zijn vrouw?’

‘Die oude tang, ben je gek? Mijn god, wat een lef heeft die vent!’ De knokkels van de hand waarmee Liza het taartvorkje vasthield, waren spierwit geworden.

Mark zag de krantenkoppen al voor zich: RESTAURANTCRITICUS STEEKT GAST DOOD.

Of: VROUW AAN VORK GEREGEN.

Een beetje misselijk zei hij: ‘Het lijkt me geen goed idee om een scène te trappen.’

Ze keek hem medelijdend aan. ‘Nee, dat geloof ik graag.’

Maar deze keer had Mark gelijk. Misschien was het maar goed dat Phil haar niet had herkend, hoewel hij zo opging in zijn tafelenote dat ze zich afvroeg of haar vermomming wel nodig was geweest. Zo te zien zou hij het niet eens merken als de ME het restaurant zou binnenstormen en rookbommen gooide.

Liza had nooit veel op gehad met Phil Kasteliz. Zelfs als hij geen makelaar was geweest, dan had ze hem nog niet gemogen. Hoewel hij lange dagen maakte – beweerde hij – leek hij altijd genoeg tijd over te hebben om te gokken, te drinken en plezier te maken met Zijn Maten.

Pru, die hem aanbad, bleef stug volhouden dat ze het niet erg vond dat haar man ’s avonds laat nog in de clubs en casino’s van Bath rondhing. Phil werkte hard, legde ze geduldig uit wanneer iemand het lef had om hem te bekritisieren. Hij moest zich ontspannen. Hij was niet het type om thuis te zitten, een beetje tv te kijken en wat te klussen. Bovendien, eindigde Pru haar relaas altijd, het kon toch geen kwaad? In elk geval was Phil geen vrouwengek, op dat punt hoefde ze zich geen zorgen te maken. Hij had veel meer belangstelling voor roulette.

Jammer dat het geen Russische roulette was, dacht Liza, die er

overigens nooit een woord van had geloofd. Wanneer je, zoals Phil Kasteliz, in het algemeen niet over enige moraal beschikte, waarom zou je dan proberen trouw te blijven aan je vrouw? Het was zo iets als van een crackverslaafde verwachten dat hij vol afschuw zijn handen in de lucht zou gooien en roepen: ‘O nee, ik gebruik nooit hasj!’

Dus kwam het niet echt als een verrassing om Pru’s man met een andere vrouw te zien, maar dat veranderde niets aan haar impuls om hem te vermoorden.

Wat Liza meer dan wat ook ergerde, was het soort vrouw met wie hij Pru bedroog. Dat was beschamend voor Pru. Dat haalde haar naar beneden.

Als hij haar dan per se moest bedriegen, dan had hij toch wel het fatsoen kunnen opbrengen om dat te doen met iemand die niet zo’n ordinaire del was?

‘Eh... wilt u koffie?’ De jonge serveerster was terug. Ze was opnieuw ontsnapt aan de rugbytypes en zag er meer dan ooit uit alsof ze zo een zenuwinzinking zou krijgen.

Mark bedacht dat, mocht Liza het in haar hoofd halen om tot een steekpartij over te gaan, de serveerster de gelegenheid waarschijnlijk zou aangrijpen om mee te doen.

Stel je dan de koppen eens voor: BLOEDBAD IN DE SONGBIRD.

Nee, nog pakkender: BLOEDBAD IN BATH.

Hij begon te knikken.

Liza schudde haar hoofd. ‘Nee, alleen de rekening graag.’

Toen de serveerster haastig de tafel begon af te ruimen, schoot haar hand uit. De verbrande korst die Liza op haar bord had laten liggen, viel op het tafelkleed. ‘O god, wat erg...’

Liza was normaal gesproken niet bot, maar Phil Kasteliz had haar humeur niet verbeterd. Ze pakte de korst op, bestudeerde hem even nadenkend en zei toen: ‘Dat kun je wel zeggen, ja.’

Op weg naar buiten liepen ze vlak langs Phil en zijn lunchgenote heen. De vrouw die deed alsof ze Phil de hand las, zei: ‘Ik voorstel een middag in bed met een sexy blondine.’

Phils grijns was meer dan Liza kon verdragen. Luid genoeg zodat hij het kon horen – en toen ze er zeker van was dat hij haar gezicht niet kon zien – mompelde ze tegen Mark: ‘Ja, maar waar zal hij die kunnen vinden?’

Het viel niet te ontkennen; wanneer je in de stemming was, was een gemene beoordeling schrijven erg leuk. En ook gemakkelijk. Het stuk van zeshonderd woorden schreef zichzelf bijna.

‘Had de kok in de Songbird soms een slechte dag?’ tikte Liza op haar computer. ‘Of was dit voor hem een normale dag?’

Te wreed? Nee.

‘Het viel me op dat het restaurant aanraadt om tijdig te reserveren om teleurstellingen te voorkomen. Welnu, als u echt teleurstellingen wilt voorkomen, dan raad ik u aan om helemaal niet te reserveren.’

Onerlijk? Onaardig? Misschien, maar het was de waarheid.

‘Omdat het idee van koffie ons helemaal niet meer aantrok, zijn we weggegaan. Gelukkig was onze dag niet helemaal bedorven. Op weg naar huis zijn we gestopt bij de patattent van Reg aan de A46. En Regs patat,’ eindigde ze zwierig, ‘was de hemel in een bakje. Geen verbrande korst te bekennen.’

De waarheid? Nou, niet echt. Regs zaak was gesloten geweest. Maar als hij open was geweest, dan had ze vast van zijn patat genoten, daarvan was ze overtuigd.

3

Liza mocht Dulcie dan benijden om haar huwelijk, maar wat Dulcie betreft was het huwelijk helemaal niets.

Hoe dan ook, ze had haar goede voornemen bedacht. En daar zou ze zich aan houden ook.

Ja, natuurlijk was het jammer, vooral wanneer iedereen altijd maar zei dat ze zo’n geluk had gehad met een aantrekkelijke en aardige man als Patrick Ross, maar ze wisten gewoon niet hoe het echt was. Want wat had het voor zin om een aantrekkelijke en aardige man te hebben wanneer je bijna nooit de kans kreeg om van zijn aantrekkelijkheid te genieten omdat hij verdomme eeuwig aan het werk was?

Het was vooral zo irritant, peinsde Dulcie, omdat je dacht dat je het huwelijkse lot uit de loterij had getrokken. Na jarenlang voor

de foutste mannen te zijn gevallen – en jemig, wat had ze toch een neus voor foute mannen – was de kennismaking met Patrick zo'n schok voor haar geweest dat ze nauwelijks had geweten hoe ze hem moest aanpakken. Het had haar maanden gekost om hem te leren vertrouwen, om te beseffen dat ze niet hoefde te weten hoe ze hem moest aanpakken, omdat hij niet een of andere ingewikkelde truc met haar uithaalde, maar echt zo aardig was als hij leek.

Maf. Het duurde even om daaraan te wennen, vooral als je zo verslaafd was aan klootzakken als zij was geweest. HVK, had Li-za het genoemd, zoals in: 'O, Dulcie is hvk. Hopeloos Verslaafd aan Klootzakken.'

Dat was natuurlijk niet Dulcies opzet geweest, maar op de een of andere manier waren haar relaties daar wel op uitgelopen. Dat had iets te maken met de adrenalinestoot die hand in hand ging met chronische onzekerheid of dat soort onzin. Toen ze er een keer iets over had gelezen in een tijdschrift, had ze zichzelf er meteen in herkend. Een man die aardig voor je was, verdiende je duidelijk niet en moest wel een compleet doetje zijn. Als hij daarentegen loog en bedroog en je als een voetveeg behandelde, dan was het duidelijk dat jij zo'n fantastische man niet verdiende en daarom klampte je je wanhopig aan hem vast.

Alleen was Patrick Ross niet naar tegen haar geweest, en hij was ook geen doetje. Hij had de regels van het spel duidelijk nog nooit bestudeerd. Verwarring alom dus. Patrick was grappig, intelligent, en overal waar hij kwam, zwijmelden de meisjes over hem. Zelfs Dulcies ouders hadden hem goedgekeurd, wat voor alle betrokkenen een schrikbarend nieuwe ervaring was geweest.

Patrick was charmant gebleven. Hij belde wanneer hij had beloofd om te bellen en kwam wanneer hij had gezegd dat hij zou komen. Hij bracht cadeautjes voor haar mee, maakte haar aan het lachen en zette haar op feestjes nooit voor schut. Andere meisjes, groen van jaloezie, bleven zwijmelen. Zelfs Dulcies moeder keek af en toe alsof ze ook zou gaan zwijmelen.

Het duurde even, maar uiteindelijk kon ze zich er niet meer tegen verzetten. Ze zegde haar lidmaatschap van de HVK-club op en stond zichzelf toe om verliefd te worden op Patrick Ross. Ze was vijfentwintig, hij was drieëndertig. Zij was lui, hij was am-

bitieus. Zij hield van kippenborst, hij van de pootjes. Zij hield van alcohol, Patrick 'Beter mijn kop helder houden, morgen een belangrijke vergadering' hield van autorijden.

Het was een perfecte combinatie. Volmaakt gewoon.

De eerste vier jaar in elk geval.

Het was pas echt misgegaan toen Patrick er genoeg van had gekregen om geld te verdienen voor zijn baas bij het computerbedrijf waar hij werkte en had besloten om de sprong te wagen en voor zichzelf te beginnen. Het aantal uren dat hij werkte, was belachelijk. Co-assistenten verbleekten erbij tot parttimers. Hij verliet het huis nog voordat Dulcie wakker was en kwam pas weer terug tegen de tijd dat ze in bed kroop.

'Ik zie je nooit meer,' had ze op een avond gejammerd toen het haar allemaal te veel was geworden. 'Je ziet me nooit meer met make-up op. Het is niet eerlijk...'

'Het spijt me.' Patrick was op bed gaan zitten en had haar omhelsd, zodat haar vochtinbrengende nachtcrème de revers van zijn beste pak besmeurde. 'Ik weet dat het niet eerlijk is, maar ik doe het voor ons allebei. Vanaf nu zal het beter gaan, echt. Ik ga gewoon meer thuis werken.'

Hij had woord gehouden, en het resultaat was net zo rampzalig geweest als Dulcie al had verwacht. Het was alsof ze met een wasen beeld van Madame Tussaud in huis zat. Patricks lichaam was er dan misschien, maar zijn geest ging zo op in zijn werk dat hij net zo goed op een wereldcruise had kunnen zijn.

Als een klein kind dat om aandacht bedelde, ging Dulcie zover om drie klontjes suiker in de thee te doen die ze hem bracht, gewoon om een reactie uit te lokken. Op een avond, toen ze bijzonder gefrustreerd was geweest en net in *Cosmopolitan* had gelezen dat een verrassingselement een relatie enorm kon oppeppen, was ze naakt Patricks werkkamer binnen gedanst, had zich op zijn schoot geworpen en een fles champagne ontkurkt. Kinderen, probeer dit thuis maar niet. Het enige resultaat was overal schuim, een afgebroken hoektand en een vastgelopen diskdrive. Al het werk dat Patrick nog niet had opgeslagen, was verloren gegaan en hij had de hele nacht door moeten werken om de boel weer op orde te krijgen.

Dulcie had even overwogen om een proces aan te spannen tegen

Cosmopolitan. Haar huwelijk was neergepept in plaats van opgepept.

‘Zoek een baan,’ had Liza voorgesteld toen Dulcie zich bij haar had beklaagd dat ze zich verveelde.

‘Ben je helemaal gek geworden?’ Dulcie keek haar geschokt aan. ‘Patrick maakt juist van die idioot lange dagen om geld te verdienen. Het laatste dat we kunnen gebruiken is dat ik me ook de longen uit mijn lijf werk om nog meer van dat spul te vergaren. Wat is daar de zin van?’

‘Misschien vind je het wel leuk.’

‘Nee, echt niet.’ Werkelijk, Liza had soms de mafste ideeën.

‘Oké. En vrijwilligerswerk dan? Gewoon een paar uur per week.’

‘Allemachtig, zeg!’ riep Dulcie uit. ‘Alsof ik al niet genoeg lijd!’ Gelukkig had Liza’s volgende voorstel meer succes gehad. ‘Waarom ga je niet een keer met me mee naar Brunton Manor? Om te kijken of het je bevalt?’

Brunton Manor Country Club, viereenhalf kilometer buiten Bath, was waar Liza tenniste en squashte. Pru, die ook lid was, zwom er twee à drie keer per week.

Dulcie, voor wie sport was wat astrofysica was voor Scooby Doo, trok haar neus op.

‘Je hoeft me niet zo aan te kijken. Misschien vind je het er wel leuk,’ zei Liza.

‘Dat zeggen mensen altijd wanneer ze proberen om je iets akeligs aan te smeren.’

‘En als je niet wilt, hoef je niets sportiefs te doen. Brunton is een countryclub, niet het vreemdelingenlegioen. Overdag stikt het er van de verwende huisvrouwen die gin drinken en lonken naar de gespierde mannen in de sportzaal.’

Dulcie klaarde behoorlijk op van dit nieuws, vooral van het vooruitzicht om een beetje onschuldig te kunnen lonken, en had ingestemd om een keer mee te gaan kijken.

Brunton Manor was een openbaring gebleken. Het was, simpel gezegd, een van de chicste countryclubs van Engeland.

Het oude landhuis zelf, tweehonderd jaar oud en gebouwd van honingkleurig steen uit Bath, was prachtig gelegen op een heuvel met een ongeëvenaard uitzicht over de Langley Stoke vallei. Het landgoed dat het huis omringde, was achtendertig hectare groot

en bestond uit bossen en een aangelegd park. De sportfaciliteiten waren natuurlijk voortreffelijk.

De club beroemde zich op zijn chique imago en het astronomisch hoge lidmaatschapsgeld zorgde ervoor dat het chic bleef. Mensen schepten er – tussen neus en lippen – over op dat ze lid waren van Brunton; het was net zoiets als nonchalant met je platina Amex wapperen. Als je wakker lag van het vooruitzicht het lidmaatschapsgeld van volgend jaar weer te moeten betalen, dan hoorde je niet thuis op Brunton. Dan werd je lid van iets minder exclusiefs.

Dulcie was op het eerste gezicht verliefd geworden op de club. Brunton Manor was haar idee van de hemel.

Je hoefde er ook helemaal niet energiek voor te zijn.

Zoals beloofd, was er een eindeloze voorraad gin.

Er was een zonovergoten terras dat uitkeek op het glinsterende blauwgroene buitenbad en – zoals Liza ook had beloofd – viel er genoeg te lonken.

Er waren verder een heel goed restaurant, een bioscoop, zonnebanken, sauna's en een schoonheidssalon. Er waren disco-avondjes, geïmproviseerde feestjes en barbecues bij het zwembad. Het was de gemakkelijkste plek ter wereld om al dat overschot aan tijd te verdrijven. Je kon naar andere leden kijken die puffend en zwetend steplessen volgden of enthousiast over de squashbanen sprongen. Je kon – in stilte – de Wimbledon-wannabees die hopeloos tennisten uitlachen. Je kon de prachtig gebruinde benen van de tennisleraren bewonderen. Je kon lui in de zon Pimm's zitten drinken en doen alsof je las.

Het allermooiste was misschien nog wel – en Dulcie had het gevoel dat het wat dit betreft alle kameraadschappelijkheid van een AA-bijeenkomst had, niet dat ze er ooit eentje had bezocht natuurlijk – dat je vrijelijk met de andere rijke, verveelde huisvrouwen kon klagen over je werkverslaafde man en dan wisten ze precies wat je bedoelde.

Wat Dulcie betreft was Brunton Manor het antwoord op al haar gebeden. Wonderbaarlijk genoeg, en zeker niet expres, was het zelfs zuinig gebleken om lid te zijn, want iedere dag die je lui in bikini aan het zwembad doorbracht, was een dag niet winkelen in Bath.

De telefoon ging. Aangezien Patrick in zijn werkkamer zat te werken – nou ja, het was nieuwjaarsdag, voor velen een vrije dag, dus wat had je anders verwacht? – nam Dulcie op.

‘Met mij,’ zei Liza.

‘O, nou, ik praat niet meer met je. Die knoflook heeft gisteravond al mijn kansen verknald. Zelfs Luigi achter de bar deed alsof hij niet bij me in de buurt kon komen omdat hij de griep...’

‘Jouw kusmarathon kan me niets schelen. Ik heb vandaag geluncht in de Songbird, en moet je raden wie daar was.’

‘Cliff Richard met Angela Rippon. Ze hielden elkaars handje vast. Nee, wacht, ze waren aan het kroelen. Mooi woord eigenlijk, hè?’ Dulcie zuchtte. ‘Kroelekroelekroele...’

‘Soms vraag ik me echt af of je wel goed snik bent.’

‘Jij begon erover. Nou, vertel, wie was er dan als het niet Angela Rippon was?’

‘Phil was er. Met een andere vrouw. In een rubberen rok.’

‘Je bedoelt...’

‘Zij droeg de rok,’ zei Liza streng. ‘En het is heus niet grappig. Ze was verschrikkelijk.’

‘O,’ zei Dulcie. ‘Waren ze... eh... aan het kroelen?’

‘Behoorlijk.’

‘O shit.’ Dulcie besloot dat er iets mis moest zijn gegaan, een of andere weeffout of zo, toen God of wie het ook was die het leven regelde, Pru’s leven had geregeld. Pru hoorde een liefhebberende echtgenoot te hebben. Maar in plaats daarvan was ze opgezadeld met een overspelige.

Arme Pru, dit verdiende ze echt niet.

‘Heeft hij je gezien?’

‘Nee.’

‘En wat doen we nu?’

‘We gaan het haar vertellen.’

Toen de telefoon was gegaan, had Dulcie op de bank liggen kijken naar een waardeloze nieuwjaarsachtige film. Ze wierp een blik op het scherm en zag de betrouwde heldin haar gezicht met haar handen bedekken en snikken: ‘Maar ik hou van hem, ik hou van hem! Doe me dit niet aan alsjeblieft... ik hou van hem...’

Dulcie voelde zich niet op haar gemak bij de gedachte dat nie-

mand meer van iemand hield dan Pru van Phil. ‘Het wordt haar dood,’ zei ze.

‘Toch moet ze het weten. Dat is niet meer dan eerlijk. Dulcie, we moeten het haar vertellen.’ Liza hield niet van oneerlijkheid.

‘Oké, vertel jij het haar dan maar. Als het dan echt moet.’

‘We vertellen het haar samen,’ verbeterde Liza haar kordaat.

Pru en Phil Kasteliz woonden in een modern vrijstaand huis in een buitenwijk van Bath, een van die wij-doen-niet-onder-voor-de-buren-buurten waar het wemelde van koetslampen en laurierboompjes. Als je geen gedrapeerde gordijnen had en je ramen niet iedere week werden gelapt, dan was je uitschot. Als het gras op je gazon aan de voorkant langer werd dan vier centimeter... nou ja, dan was je schorriemorrie. Van kleine kinderen werd vanzelfsprekend verwacht dat ze rekening hielden met hun buren en rustig speelden. En netjes. Maar het liefst helemaal niet.

Zo’n soort buurt was het.

‘Maar wat als hij thuis is?’ Dulcie tuurde door de voorruit toen ze Acacia Close in reden. Heel veel straten heetten zo, ze moest echt eens uitzoeken wat het precies was. Als er ineens een acacia voor haar zou staan, zou ze hem niet eens herkennen.

‘Hij is niet thuis. Het is woensdag, iedereen is weer aan het werk. Trouwens,’ Liza sloeg de hoek om en knikte naar de lege oprit, ‘zijn auto staat er niet, zie je wel?’

‘Ik weet niet of het wel goed is wat we doen.’ Dulcie ging nu al gebukt onder een schuldgevoel. Voor haar was het prima, zij wilde scheiden. Pru niet. ‘Wat als je het mis hebt? Misschien was het wel gewoon een onschuldige afspraak met een klant.’

Liza wilde er niet van horen. ‘Een klant in een rubberen rokje?’ vroeg ze op smalende toon. ‘En met haar voet in zijn kruis begraven? Toe zeg, dat mens was een slet. Als er al iemand de klant was, dan was het Phil.’

Toen ze aanbelden, en de goud en wit geschilderde voordeur openging, kwam Liza tot haar grote schrik oog in oog te staan met de rubbergerokte slet in eigen persoon.